

HOOFDSTUK 1

EEN BOORDEVOL BORD

Oké! Ik ga je iets over Tim vertellen. Of misschien moet ik zeggen *Tims*, want er zijn heel veel Tims. Of nee, wacht even. Ik ga te snel. Ik begin gewoon met één Tim. Vergeet al die andere Tims. Die komen later wel.

Want dit verhaal draait maar om één Tim, en dat is onze Tim: Timothy Arthur Strubbel, Stolpstraat 37, Dwarreldam, Nederland, de wereld, het heelal enzovoort... Tien jaar, blond haar, één geschaafde knie en heel veel op zijn bord.

Grappige uitdrukking is dat: 'veel op je bord hebben'.

Ik vind het zelf wel fijn om veel op mijn bord te hebben. Ik hou van spek en knakworstjes en friet en kaas en jam en pizza en ijs. Dat wil ik best allemaal op mijn bord hebben.

Maar Tim had heel andere dingen op zijn bord: hij moest zo veel doen, dat hij bijna geen Tim-Tijd had. Jij noemt dat natuurlijk 'vrije tijd', maar dat komt omdat jij niet Tim heet. Of heet jij wel Tim? In dat geval: hoi Tim! Ik hoop dat je dit boek leuk vindt.

Maar goed. Als je wilt weten hoeveel dingen Tim allemaal moest doen, kunnen we het best beginnen bij zijn huis. Want dat is de plek waar zijn verschrikkelijke ouders woonden. Echt, je wilt niet weten hoe naar die mensen waren...

Op een maandagmorgen, of een dinsdagmorgen, of een woensdagmorgen (dat weet ik niet meer), liep Tim de keuken binnen en kreeg hij meteen de wind van voren – en die wind kwam uit de mond van zijn woedende moeder.

'Tim!' gilde zijn moeder, Brenda Strubbel. 'Wat is dit voor waardeloos rapport!' Ze zwaaide driftig met een vel papier in haar hand, alsof ze een vlieg probeerde dood te slaan.

'Maar ik heb alleen maar tien,' antwoordde Tim verbaasd.

'Dat kan iedereen, alleen maar tien halen!' riep zijn vader, Bob Strubbel. Hij was een sneeuwbol aan het poetsen. Dat deed hij zo hard dat zijn gezicht knalrood was. 'We hadden meer van jou verwacht! Alleen maar achten!'

'Maar tien zijn beter dan achten,' stamelde Tim.

'Niet in plaats van! Allebei!' brulde zijn moeder.

'Dus ik moet... twee cijfers halen?' vroeg Tim. Hij begreep er niks van. 'Voor elk vak?'

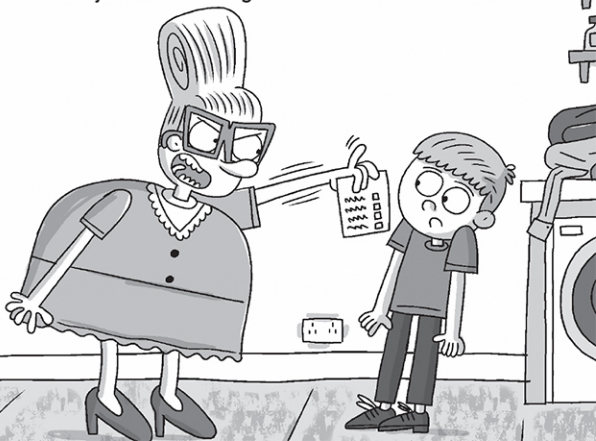
'Precies!' snauwde zijn vader, terwijl hij de sneeuwbol met een klap op tafel zette. In de sneeuwbol dwarrelden witte vlokjes rond de scheve toren van Pisa. 'Iedere idioot kan één cijfer per vak halen.'

'Maar een Strubbel kan meer!' zei zijn moeder. Haar

stem klonk zo scherp dat die een ballon lek had kunnen prikken.

Brenda Strubbel was vanaf haar tenen tot aan het puntje van haar kapsel 1 meter 50 lang, en ze leek op een roze iglo (een riglo). De bovenste 20 centimeter was alleen maar haar – keihard rood haar in de vorm van een suikerspin. En de onderste 10 centimeter waren knalrode schoenen met hoge hakken die duurder waren dan Tims bed.

Ze droeg een bril met een dik, kastanjebruin montuur, en als ze die afzette, had ze de kleinste oogjes die Tim ooit bij een mens had gezien. Het was alsof ze haar

ogen van een haai had geleend en vergeten was om ze terug te geven. Maar als ze haar bril, met glazen van 2 centimeter dik, weer opzette, werden haar ogen zo groot dat ze precies op een verbaasde hagedis leek.

Tims vader was niet veel groter dan zijn vrouw en leek op een regenton. Zijn hoofd was net zo breed als zijn nek, en zijn nek was net zo breed als zijn lichaam. Sommige mensen noemden hem 'stevig gebouwd',

maar dat klinkt veel minder erg dan het was. Als je zijn silhouet in het maanlicht zou zien, zou je zweren dat je naar een grafsteen stond te kijken.

Hij had een snor die op een dikke, ruige wenkbrauw leek, en twee wenkbrauwen die op een snor leken.

Maar het kon Tim eigenlijk helemaal niet zoveel schelen hoe zijn ouders eruitzagen. Wat hem betreft leken ze op twee kaalgeschoren slingerapen. Dan nog had hij heel veel van hen gehouden – als ze maar een beetje aardig waren. Gewoon een ietsepietsje beetje aardig. Maar dat waren ze niet. Nooit.

Tim had een keer gezien dat zijn vader een briefje met *'Doe meer deodorant op'* aan een ober gaf, in plaats van een fooi. Hij had ook (minstens twee keer) gezien dat zijn moeder midden op straat een vieze pleister op het hoofd van een baby plakte. Tim had precies één keer een cadeau voor zijn verjaardag van zijn ouders gekregen: een tetanusprik (en die was gratis). Het waren gewoon geen aardige mensen.

Volgens Tim praatten zijn ouders alleen maar met

andere mensen omdat ze dan konden opscheppen over hoe goed ze waren. En dat betekende natuurlijk ook dat hun zoon **PERFECT** moest zijn. Vandaar dat Tim opeens niet alleen tienen, maar ook achten op zijn rapport moest hebben.

Ze legden zo veel druk op hem, dat hij het gevoel had dat er een duikboot op zijn schouders lag. Tim moest in alle schoolclubs en alle sportteams zitten en in alle vakken de beste zijn.

En alsof dat nog niet genoeg was, had hij ook nog een krantenwijk en een zaterdagbaantje bij de kapper. Toen Tim een keer vroeg waarom hij twee baantjes moest hebben, gooide zijn vader een broodje tonijn met mayonaise naar zijn hoofd.

‘Dacht je soms dat de broodjes tonijn met mayonaise me op de rug groeien?’ schreeuwde zijn vader. ‘Niet dus! Die kosten geld! Dus iedereen moet een steentje bijdragen hier in huis!’

‘Maar... als je nou eens wat minder broodjes naar mensen gooit,’ antwoordde Tim, ‘dan houden we meer

geld over. En dan hoef ik geen twee baantjes te hebben.'

Dat vond zijn vader *helemaal* geen goed idee, en dat liet hij merken door nog een broodje naar Tims hoofd te gooien. Tim besloot dat het geen zin had om hier ruzie over te maken.

Tim wist namelijk heel goed waarom hij twee baantjes moest hebben. Sneeuwballen. Zijn ouders waren GEK op sneeuwballen. Elke cent die Tim verdiende, werd gebruikt om nog meer van die lelijke schudballen te kopen. Ze hadden zelfs een hele kamer voor hun verzameling. En niet zomaar een kamer – de *MOOISTE* kamer van het huis! Zijn ouders hadden zelfs een muur laten weghalen, zodat ze nog meer sneeuwballen kwijt konden.

Bij de laatste telling waren er 4267 van die stomme souvenirs. Tim wist dat zo precies, omdat het zijn taak was om ze elke dag te tellen en op een lijst te zetten. Dat was een van de vele zinloze dingen die hij moest doen voordat hij naar de wc of naar bed mocht gaan.

Tims leven bestond uit een eindeloze lijst met

geld over. En dan hoef ik geen twee baantjes te hebben.'

Dat vond zijn vader *helemaal* geen goed idee, en dat liet hij merken door nog een broodje naar Tims hoofd te gooien. Tim besloot dat het geen zin had om hier ruzie over te maken.

Tim wist namelijk heel goed waarom hij twee baantjes moest hebben. Sneeuwballen. Zijn ouders waren GEK op sneeuwballen. Elke cent die Tim verdiende, werd gebruikt om nog meer van die lelijke schudballen te kopen. Ze hadden zelfs een hele kamer voor hun verzameling. En niet zomaar een kamer – de *MOOISTE* kamer van het huis! Zijn ouders hadden zelfs een muur laten weghalen, zodat ze nog meer sneeuwballen kwijt konden.

Bij de laatste telling waren er 4267 van die stomme souvenirs. Tim wist dat zo precies, omdat het zijn taak was om ze elke dag te tellen en op een lijst te zetten. Dat was een van de vele zinloze dingen die hij moest doen voordat hij naar de wc of naar bed mocht gaan.

Tims leven bestond uit een eindeloze lijst met

vervelende, ondankbare taken. Dat was altijd al zo geweest. Hij wist niet beter. En het hield niet op als hij het huis uit ging. Iedereen in de stad liet hem klusjes opknappen. Hij kreeg er sneller taken bij dan een navel pluisjes verzamelt (of doet alleen mijn navel dat?). Hij kon niet eens van school naar huis lopen zonder dat een van de burens hem om hulp vroeg:

***Tim, breng mijn
piano naar boven!***

***Tim, maai mijn gras met
een nagelschaartje!***

***Tim, organiseer een bruiloft
voor mijn hond en mijn kat!***

Op zijn vijfde was Tims takenlijst al even lang als zijn arm. Op zijn achtste was de lijst net zo lang als zijn been.

En op zijn tiende was de lijst even lang als het been van iemand die veel langere benen had dan Tim.

Zijn beste vriendin Nora zei dat hij alle kanten op getrokken werd – zo heftig, dat hij bijna doorzichtig was. Als iemand heel hard tegen hem aan zou niezen, zou hij knappen als een te hard opgeblazen ballon, zei Nora. Ze nieste een paar keer tegen hem aan om te kijken of dat echt zo was, maar er gebeurde niets.

Elke keer als het bijna weekend was, voelde Tim zich – door zijn verschrikkelijke ouders, zijn twee baantjes, zijn sneeuwbol-taken en alle andere duizend-en-een dingen in zijn propvolle leven – als een paars hoopje slijm dat zomaar door een afvoerputje kon verdwijnen.

Maar je hoeft je niet al te veel zorgen te maken om Tim, hoor. Ja, Tims leven is verschrikkelijk, en ja, zijn ouders zijn afschuwelijke mensen. Maar als het niet slecht met Tim zou gaan, dan was dit verhaal nu alweer afgelopen. Dan zou ik alleen maar zeggen: dit is Tim. Het gaat hartstikke goed met hem. Einde.

Maar het ging niet goed met hem! Het ging zelfs zo

erg *niet* goed met hem, dat dit het perfecte begin is van dit verhaal. Want als het zo slecht met iemand gaat, moet er wel iets veranderen. En het leven van Timothy Strubbel veranderde op een heel bijzondere, magische en rare manier. Serieus. De wereld van Tim werd echt compleet bizar.

En, net als het smerigste ontbijt dat ik ooit heb gegeten, begon het allemaal met een schaal vol wormen...